

## Blatného oslava osmdesátky

Bylo to velmi příjemné odpoledne, které se uskutečnilo v neděli 7. dubna od 15. hodiny v klubovně Lokomotivy Brno na ZŠ Staňkova. Když jsem tam něco před třetí hodinou z našeho zápasu Bystrc Oilers – Lokomotiva Brno B díky odvozu Jirky Hrdiny s přáteli Davidem Holemářem a Arnoštem Zemanem dorazil (ti však nepozváni pouze poblahopřáli jubilantovi a odešli za jinými záležitostmi), Alenka Blatná právě chystala příjemné občerstvení. Do malých kalíšků nalévala slivovici, vypálenou z plodů na jejich zahrádce, z ledničky vytáhla po třech lahvích (možná jich bylo více) červeného a bílého vína a na talířky vysypala dobré „slačáky“. Paní Dana v bufetu zatím připravovala klobásky. „Jaké to jsou“, zeptal se mne Zdeněk Horák. Já netušil (mimořadně – prý od Steinhausera – který jest nejlepším řeznictvím), tak mi sám odpověděl: „No přece chutné!“ A máš to! Z prvního jména gratulantů můžete usoudit, že na oslavu byli pozváni řekněme důvěrní přátelé Františka Blatného, či jeho klubovní kolegové – zejména starší generace. Tak jsme na oslavě viděli mistra Josefa Augustina, Františka Vykydala, doktora Jana Píšeho, Libora Borovičku, Standu Věchta, Zdeňka Ramíka, z nás obvyklejších šachistů Milana Šnorka, Stanislava Staňka, MUDr. Karla Mazance, Jiřího Vachka, plukovníka Nováka, Břeťu Eichlera, Vendelína Hafroviče přes Vykydalův „telemost“ se ozval a pár slov s oslavencem a dalšími pamětníky prohodil Liboslav Češek. No, jestli jsem na někoho zapomněl, ať se prosím co nejdřív připomene.



Oslavu zahájil krátkým proslovem předseda klubu Jiří Vachek. Připomněl Frantovy zásluhy o brněnský šach a předal mu kytku a dvě knížky, z nichž ta větší byla od pana ředitele Chládky „Poděkování andělům“. Zajímavě na pochvalné řeči zareagoval sám oslavenec, honosící se

dnes pohádkovým bílým vousem. Začal vyprávět o své cestě přes Moskvu do Kábulu, kde asi měsíc trénoval afgánské šachisty. Já kdysi kdesi tvrdil, že Franta vystřídal velmistra Filipa v jeho trenérském působení v Kuvajtu, ale to byl omyl... Ve frontě do letadla v Moskvě, které do Kábulu odlétalo přesně o půlnoci, jej prý vyhledala jako jediného civilistu mezi samými vojáky jedna paní, která ho moc a moc prosila, aby její dceři předal malý balíček. Franta prosbu vyřídil a víte, co v tom balíčku bylo? Máslo! To tehdy v Kábulu – jako vždy ve válečné zóně – zřejmě chybělo. Poté se rozvinula rozprava spíše v menších debatních kroužcích, paní Alenka roznášela klobásy a víno, nebo pivo, po jídle zase nabízela kávu a sladkosti na talířcích. Já seděl u stolu s nevidomým Zdeňkem Horákem, který kdysi pravidelně jezdil s Frantou Blatným, který byl často rozhodčím na světových mistrovstvích a olympiádách nevidomých a současně jakýmsi vůdcem československých týmů. Zdeňka dovezl na oslavu jeho zeť, který se mu však nadlouho ztratil, a klímal ve voze na dvoře.



(Z fotoalba Loko na Rajčeti, které vzorně doplňuje svými snímky Břetislav Eichler. Zleva hlava Borovičky, mladý Uhmann, Blatný, Vachek, hlava Horáka, Píše, Novák a JK)

Zavzpomínali jsme na staré doby s Pepou Augustinem, který na dotaz jak se má jeho paní, odpověděl, že jí vyoperovali jednu ledvinu, ale že se pomalu dává dohromady. A na moje již pravidelné prosby, aby vydal k opsání do databází své staré partie, znovu odpověděl stejně: „Až po mé smrti se bude vyklízet byt, máš naději. V jednom ze tří našich pokojů na Lesné je v krabicích vše, co jsme přivezli po rodičích z Kyjova a já nemám ani sílu, ani odvalu, ba ani důvod v tom šachové krámy hledat.“ - Aspoň vidíte, jak je role šachového historika obtížná. František Blatný se dnes zdál v dobré pohodě, dával k dobrému jednu zajímavou příhodu za druhou, jenom ho trochu rušili pánové Vachek a Novák, kteří se stále pídili po výsledku zápasu Lokomotivy C ve Vyškově. Někdo přinesl zprávu, že Lokálka vyhrála. Ale pravdu nám objasnil Milan Šnorek. Za stavu 4:3 pro ně dohrával na druhém stole s Kupčíkem poslední partii – a prohrál. Výsledkem je tedy remíza a Loko C ještě musí v posledním kole KP I. třídy zdolat jakkoliv Bystř, aby postoupila. A to byl důvod obou výše jmenovaných pánů k rušení: přišli s návrhem, aby hostující hráči a členové Lokomotivy nesměli od příští

sezóny nastupovat v zápasech proti svému mateřskému oddílu. Nechtělo se nám odejít, až se s paní Danou Holzmannovou dohodlo, že opustíme místo oslavy v rozumnou dobu – kolem tří čtvrtě na šest. Pro manžele Blatných přijel jejich syn Pavel, pomohl jim sklízet a do vozu naložit pár dárků, které František dostal, s každým z přítomných se pozdravil a slušně se po zdraví poptal. A já se domluvil s Alenkou, že když je budu chtít v jejich „nedobytné“ rezidenci na Vrchlického sadu 3 navštívit za účelem zapůjčení starých šachových fotografií k oskenování, předtím zavolám na číslo 725 442 181. Franta sice telefon má taky, ale „on je hluchej a nezvedá to“. Vidíte – všechno si musím psát, abych nezapomněl. Alenka Blatná, o pět let mladší než František, chodí stále hrát stolní tenis na „Morendu“ a zmínila se, že jedním z nejlepších „pinecářů“ je tam dnes 91letý Vladimír Paulišta, známý cestovatel a spisovatel. Vida, jakou mají někteří lidé výdrž! Tož přejeme Františku Blatnému slovy Standy Věchta aby se ve zdraví dočkal nejméně té stovky!

(kal)